

INEX - SDA

> sdružení dobrovolných aktivit

Podzimní Zpravodaj 2005

Máte zájem poznat Afriku a Asii trochu jinak?

- > je vám 21 až 30 let?
- > zajímáte se o rozvojovou problematiku, mezinárodní dění a jiné kultury?
- > umíte dobře anglicky?
- > jste student VŠ nebo už pracujete a můžete a chcete vyjet v roce 2006?

Napadlo vás někdy...

- > okusit dlouhodobě žít v cizí zemi a podílet se na něčem prospěšném?
- > osobně a konkrétně přispět rozvojové spolupráci?

GLEN

V AFRICE A ASII

MŮŽETE SE ZÚČASTNIT I VY!

- > strávíte 3 měsíce na rozvojovém projektu v některé ze zemí Afriky a Asie v tandemu s německým účastníkem – vaším partnerem
- > zúčastníte se intenzivní přípravy a ponávratových akcí rozvojového vzdělávání
- > utvoříte vlastní pobobu projektu, realizujete jej od začátku do konce
- > poznáte místní kulturu, spolupráci v týmu, rozvojové vzdělávání v Evropě i sebe sama.

Konkrétnější informace najdete na WWW.INEXSDA.CZ
na začátku listopadu!

Říjnový vítr rozfoukává nejen první spadané listí, ale řádně provětrává i samotný INEX-SDA...

Po pěti letech práce v Kosteleckých Horkách, kde se věnovala vedení projektů, koordinaci českých workcampů a nejrůznějších rukodělných dílen, odchází z našeho občanského sdružení Šárka Kulíšková. Byla jednou z hlavních horeckých opor a bude nám chybět. Upřímně jí přejeme v profesním i osobním životě hodně úspěchů a doufáme, že na INEX-SDA nezanevře.

Na místo Šárky teď vánek přivál Katku Hraničkovou, které přejeme, aby se jí v INEXu líbilo.

Změny se nevyhnuly ani Brnu a Praze. Z těch oficiálnějších je to například založení pobočky INEX-SDA v Brně. Z těch méně oficiálních, ale o to radostnějších, jsou to následující dvě události: brněnský Jarek Kundera se 8. října oženil a pražská Tereza Houšková, dříve Jedličková, by měla o dva měsíce později přivést na svět miminko. Oběma (resp. všem čtyřem) gratulujeme a přejeme jen to nej nej.

Tereze, kterou zná většina dobrovolníků jako školitelku a koordinátorku outgoingu a která se z pražské kanceláře odkulila na mateřskou na konci října, pak přejeme krásné vykročení do rodinného a INEXu-prostého života.

A co přivál vítr do našeho Zpravodaje? Tak za prvé Jarkem zprostředkované zážitky dětí z tábora Pět P, které můžete číst jako milé ohlédnutí za uplynulým létem. Chuť prázdnin v sobě mají určitě i články našich dobrovolníků Marcely Sobotové, která byla v Číně, a Milady Halouzkové, která dobrovolničila v Peru. Nostalgie po létě se vás určitě zmocní i při čtení článku Hanky Tomšů, která pobývala v Kosteleckých Horkách; z Tvarožky pak přinášíme rozhovor s tamním EVS dobrovolníkem Tomem. A samozřejmě nechybí ani další pokračování GLENIho seriálu – tentokrát od Robina Ujfalušihó z Keni – a také zpráva z jednoho z projektů EVS Short term v Anglii.

Díky všem, kteří do Zpravodaje přispěli!

Pěkné čtení, vítr v zádech a krásný podzim přeje

Eva Hejzlarová
a všichni další, kteří přípravě Zpravodaje věnovali svůj čas

Letní tábor Pět P v Lísku

Jarek Kundrát

Ve dnech 1. – 9. 7. 2005 se opět konal tradiční letní tábor dětí z programu Pět P. Podruhé jsme vyrazili do přírody v Lísku u Bystřice nad Pernštejnem. V klasických podsadových stanech se tu musíme vždy několik dní postarat sami o sebe. A děti z Pět P to zvládají dobře. V letošním roce jsme si zahráli „Pána prstenů“.

Děti byly rozděleny do čtyř týmů – na Hobity, Trpaslíky, Lidi a Elfy. Ačkoliv někdy soupeřili i proti sobě, cíl byl pro všechny stejný – přemoci zlo, vycházející z hory Mordor. Děti se musely vydat na dlouhou cestu. Musely se naučit obstarat si jídlo, spát beze střechy nad hlavou (a nutno uznat, že spaní pod širákem byl pro nás z města velmi příjemný zážitek), přemoci celou armádu skřetů, projít tajemnou stezkou k ohni osudu...

Zpestřením, které nás na jeden den vytrhlo z příběhu, pro nás byl výlet do Šiklova mlýna, kde jsme na chvíli zapomněli na skřety, pavouky a chobotnice, a stali jsme se pravými kovboji a indiány. Nepřálo nám akorát počasí. Ale protože děti z Pět P už tvoří docela dobrou partu, nenechali jsme si tím nikdo otrávit života, a tábor jsme si užili od začátku až do konce. Pokud nevěříte, tak tady máte reakce samotných aktérů:

Pepa, 13 let: No, letošní tábor byl dobřej. To je jako jistý, bez problémů. Nevím, jestli byl lepší, než ten minulej, ale byl prostě dobřej. Možná jste nemuseli tak přitvrdit v těch, jak se tomu říká, klikování, dřepování, ale jinak to byl tábor bez problémů, dobřej a v klidu. Já si myslím, že to byla zábava. Nejlepší byl fotbal, vybiška a les. V lese hlavně honičky. A co mě rozzlobilo? Nic moc... To bych musel dlouho hledat, ale nenašel bych asi nic. Na příštím táboře by se mohlo zahrát nějaký rugby nebo něco, mohlo by se třeba hrát na toho Napoleona... Já nevím, něco prostě někde, kde se razí, prostě se to nezastaví a razí se to

furt dál! Toho Napoleona bych si pro příští tábor strašně přál.

Cesta mezi Sarumanovými špehy.

Michal C., 10 let: Bylo to tady dobrý, až na to, že pršelo, ale teďka je dobře, že prší, protože to možná nebude stezka odvahy, protože se chcu vyspat. Tenhle tábor byl lepší než ten minulý v tom, že měl název Pán prstenů a hrál se tady jakoby ten Pán prstenů a různý takový lepší hry. Horší je to, že tady nejsou duchny a peřiny. Nejvic jsem si rozuměl s klíštětem, malým Míšem, jsme si hodně povídali. Bavila mě hodně vybiška. Příště bych si zahrál třeba Harryho Pottera.

Honzík P., 9 let: Dobrý. Všecko se mi líbilo. Úplně všechno. Nejvic se mi líbilo to s téma skřetama.

Honzík J., 12 let: Tábor byl skvělej a chutnalo mi jídlo. Nejlepší tu bylo, že jsem si mohli hrát a mohli jsme hrát nějaký hry. Chutnalo mi tady všechno jídlo. A líbilo se mi tady se všema.

Veronika, 11 let: No, mně se ten tábor líbil a musím přiznat, že dobrovolníci se dost hezky převlíkali, když jsme byli ve westernovém městečku. A když jsme u toho, v tom městečku, westernovém městečku, tak se mně tam moc líbilo a tady se mně to taky líbilo. Hra, která se mně líbila, byla taková, že jsme sbírali takový ty kartičky od těch dobrovolníků. Byla to liška, veverka a ještě nějaký zvířátka – medvěd, gepard – a prostě my jsme je museli honit a to mě bavilo nejvic z těch her. Do příště bych zlepšila chování a ještě bych mohla zlepšit, aby sem se toho víc naučila. Přála bych si, aby tady bylo víc děcek, aby nás tady nebylo

vždycky tak málo, aby tady bylo furt hezky, na minulý rok – teda příští rok – aby tady bylo hezky. A jestli by mělo být příští rok hnusně, tak by to nevdalo. Jídlo bylo taky dobrý. A co bychom si mohli zahrát příště? No, to právě že nevím, na tom ještě musím přemýšlet.

Tábormíci, cowboys a cowgirls

Michal R., 8 let: Mně se líbí tó, že ... ty ... jak se to řekne ... takový ty hry. A pak mně se ještě líbilo, jak jsme chodívali tam, jak jsme chodívali na ty ... westerny a tó ... a další bude, že se mně líbilo tady všechno, aji na tom ohništi. Lepší by bylo, že by začalo slunce, abychom šli plavat, to se mi nejvíc líbí. Já by sem si chtěl příště zahrát ... já nevím, co by sem si chtěl zahrát, mně je to jedno. Nejlepší ze všech je tady Martina.

*„Nejlepší ze všech je tady Martina!“
(Michal R., Martina a její obrázek)*

Martin, 9 let: Mně se tu líbilo, jak jsme cvičili, a ještě se mi tu líbilo, že byla dobrá ta ... oběd a že jsme chodili na výlety, soutěžili jsme a že jsme měli volno. Bavilo mě, jak jsme bojovali s lžícema a bramborama a potom ještě se mi líbilo, že jsem si mohl hrát s raketou.

Robert, 13 let: Táborek byl dobrej, líbily se mi hlavně hry v lese, akorát to počasí to trochu zkazilo. Obzvlášť mě bavilo, jak jsme hráli v lese, jak jsme vlastně museli lovit dobrovolníky. Na příštím táboře bych si zahrál třeba Harryho Pottera. Zlepšil bych tady snad jen topení, když je špatný počasí.

Vláďa, 9 let: Bylo tu úplně všechno lepší. Nic se mi nelíbilo. Líbilo se mně všechno. Byl to můj první tábor. Pod stanem jsem ještě nikdy nebyl. Bylo by dobré, kdyby se zlepšilo počasí. Bylo mi tu dobře se všemi dětmi a se Zuzkou.

Petr, 13 let: Tak bylo to tu dobrý, no. Líbilo se mi, jak jsme pořád běhali, a tak. Chyběla tady akorát televize, jinak nic.

Vítězové!!!

Jedním z mnoha úkolů, které na táboře děti zažily, bylo také sepsat příběh tak, aby všechna slova v příběhu, kromě spojek a předložek, začínala na písmeno „P“. A jak si s tím jednotlivé skupiny poradily? Posuďte sami:

Příběh Trpaslíků – Pán Prstenů

Pět P paří pána Prstenů. Petr přijde a poplete příběh. Prsten připadl pánu Podzemí. Pro prsten půjde Petr a Pepík přes pustou poušť, přes park, po pláni a pak přijdou před pána Podzemí. Petr pána potrestá, přetáhne pána Podzemí provázekem. Přiváže pána pod postel. Pán Podzemí se přizná, prsten předá Petrovi a Pepíkovi. Pepík a Petr pak po půlhodině popřemýšlejí a pustí pána Podzemí. Potom se pustí pozpátku po pláni, přes park, přes pustou poušť a přijdou před pána Prstenů.

Pán prstenů poděkuje a předá Petrovi a Pepíkovi poklad. Petr a Pepík přijedou před Pět P po pátku před polednem.

Příběh Elfů – Pán Ponožek

Poutníci putovali pouští, představovali si prachové peřiny a postel. Putovali potmě. Pepa postavil přístřešek, protože pršelo. Povídali si a prospali se. Pod povrchem se povalovala prašivá ponožka a pokusala Pepu. Pepa Pokorný se ponožce pomstil. Pepa popadnul pilu a pořezal ponožku. Pod ponožkou se povaloval prsten. Pepa prodal prsten prodavači a pořídil si pračku peroucí prašivé ponožky.

Příběh Hobitů – Pán Prstenů

Pradávně se přihodila psounovi prapodivná příhoda. Psoun potkal pána Prstenů a ptal se pána Prstenů: „Proč právě prasata a papoušek prchají? “Pán prstenů povídá: „Protože právě přestal protékat potok. Potřebují pít a papat. Proto putují pryč, protože potřebují přežít.“ První prase překvapivě přišlo před psouna a popraskalo psouna. Psoun popraskal pána Prstenů. Podivil se pán Prstenů a prstenem proměnil psouna. Písklavý ptakopysk (původně psoun) protestoval převelice proti proměně. „Prosím, pane Prstenů, proměňte psouna a pomozte prasatům a papouškům prohrabat protékající potok. Po půlstoletí posloužím pánovi Prstenů poctivě.“ Pán prstenů pokýval, pomohl prasatům a papouškům prorýt potok a pápá.

Papá posluchači a čtenáři...

Příběh Lidí – Pán Prstenů

Pět P paří pána Prstenů před Petrem. Petr přišel propíchnout Pajgas, protože pádí po polích. Pajgas povídá: „Pobíhám, protože potřebuji pšenici“. Petr povídá: „Pšenici papáš?“ Podivuje se. „Papat potřebuji,“ přesvědčuje Pajgas. Petr pokyvuje: „Přesto Pajgase propíchnout potřebuji, protože poručil princ“. Přichází policie. Pajdavý poručík přikyvuje: „Policie, přemožte Petra, propustte Pajgase, padejte pryč“. Píšťalka píská, pohádka pošla. Papá, posluchači.

INEX-SDA

Kostelecké Horky

Kozí sýr z Modrého domu

Hanka Tomšů

Do týmu INEX – SDA – Kostelecké Horky jsem se dostala mírně neobvyklým způsobem. Hledala jsem na internetu, co dělat na konci prázdnin, až jsem našla Modrý dům. Napsala jsem mail do horecké pobočky INEX a za pár dní už jsem byla na cestě.

První dny pro mě byly trochu rozpačité, nikoho jsem neznala, nevěděla jsem, jak co chodí, ale brzy jsem si zvykla. Hodně mi pomohly kamarádky kozy, k nimž jsem přilnula jako k vlastním sestřím, a staly se pak hlavním zážitkem mého dobrovolnictví. Už od začátku mě ohromně zaujala domácí výroba kozího sýru. Od začátku do konce.

Nejprve si musíte napást kozu (to není těžká práce) a pak ji podojit (to už může být horší). Na dojení je tu pro začátečníky koza pedagogická, pro pokročilé pak ještě dvě o jednu úroveň těžší. Profesionální, zkušený dojič, dobrovolník na konci své roční služby, má hotovo za dvacet minut, první dojení může trvat i hodinu a půl. Základem úspěchu je nebyť pouze dojič, ale i kozí psycholog. Když jsem měla podojeno, naučila jsem se od Judith, které tu končila roční EVS, základní postup výroby sýra. Pak jsem nadšeně zkoušela změnít detaily a jásama nad výsledky (pravda, ne vždy jsem jásama).

Vyrábět kozí sýr je opravdu radost. Z hrnce mléka a jedné lžičky „něčeho“ vznikne během

dopoledne špalek sýra. Navíc je výroba sýra příjemnou středomořskou prací. Uděláte jeden krok a musíte čekat, pak další, a zase čekáte. Mezitím můžete sedět na zápraží jako starý strc a pozorovat okolí. Nic jiného ani dělat nemůžete, protože když na sýr zapomenete, nepodaří se. Když se zadaří, máte jídlo na celý den. V domácnosti, kde se vyrábí sýr, je totiž bezpočet sýrových receptů. Jeden základní na ukázkou – lehký salát ze zahrádky: kozí sýr na kostičky, rajčata na plátky, čerstvá nasekaná bazalka, olivový olej a sůl. Výborné s domácím chlebem a bylinkovým čajem z louky za domem. Jednoduše řečeno, ať uvaříte cokoliv, když tam dáte kozí sýr, bude to skvělé.

Samozřejmě jsem nedělala dobrovolníka jenom kozám. Spolu s mezinárodním workcampem jsme zásobovali Modrý dům dřevem na zimu, spravovali plot, uklízeli přestavěnou školu a sušili seno. Seno pro kozy. Protože jsem ale za čtrnáct dní nestihla svoje nové umění zdokonalit, mám alespoň o důvod víc do Horek zase někdy přijet.

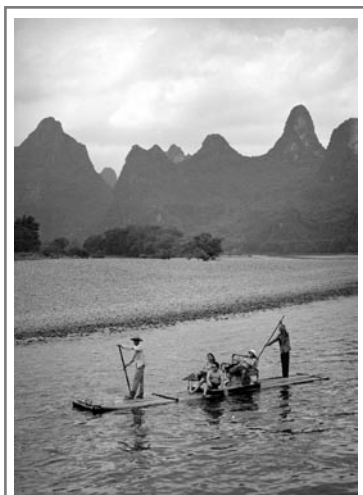
INEX-SDA Praha

První Češkou v čínské Xinjing Zhun

Marcela Sobotová

Čína, Čína, Čína, všude se o ní mluví, ale málokdo tam vlastně byl. Co o ní ví běžný Čech? Že tam mají dobré jídlo, jedí rýži, pijí čaj a vyrábějí levný textil pro celou planetu?

I jako celkem zkušený dobrovolník (byla jsem dvakrát na měsíc ve Francii) jsem se docela dlouho rozhodovala, jestli skutečným jeden ze svých snů a vyrazím do Říše středu. Výdaje jenom na cestu tam a zpět se vyhouply ke třiceti tisícům, ale i tak jsem do toho šla. Po přírodním setkání na Přípravném víkendu (mimochoodem, asi nikdo z mých kolegů dobrovolníků na Hainanu takhle pečlivou a kvalitní přípravu neabsolvoval), několika cestách na hygienu kvůli očkování a vyzpovídání všech známých i neznámých lidí, co praktického o Číně vědí, už mému snu nestálo nic v cestě.

Řeka Li

Na letišti v Haikou (ostrov Hainan v Jihočínském moři, na jihu Číny pod Hongkongem a Kantonem na úrovni Vietnamu a Laosu) jsme se setkali s koordinátorkou našeho dobrovolnického projektu Chen Shao Li. Hodně rychle jsme si uvědomili „krutou realitu“ při zjištění, že Shao Lina anglická slovní zásoba se skládá, až na pár jednotlivých slovíček, ze spojení: „Problem“, „No problem“, „I call I have a friend“, popřípadě ještě „eat“ nebo „sleep“. Obrovskou záchranou byl pro nás Joan, náš španělský dobrovolník a kolega, který se už několik let učil čínsky, a v podstatě nedobrovolně se stal naším jediným tlumočnickem a komunikačním mezičlánkem.

I tak nikdy nezapomenu na naše pozdější debaty (rozuměj rychlohledání ve slovnících), kdy nám předání jednoduché informace trvalo několik, často i desítek minut. Až zpětně jsem si uvědomovala, jaký opak to byl v porovnání s naším světem, kde se na nás denně valí tisíce informací. To tady nehrozilo. Jednotlivé dialekty v obrovské Číně jsou tak odlišné, že Číňané se mezi sebou domluví v podstatě jen pomocí standardní pekingské čínštiny. Díky tomu mají k předání informace a ke komunikaci vůbec zcela jiný, pozitivnější přístup než my. Váží si toho, že vůbec pochopili, co chcete říct, a zcela otevřeně nad tím projevují upřímnou radost.

Na poli

Již při přeletu jsem byla uchvácená tím, že přistáváme skoro do kokosových plantáží a rýžových polí. Tropická vegetace mě jako odkojence mírného pásu fascinovala každý den – stačilo vyběhnout deset metrů za náš dům a natrhat si papáju, citróny, grapefruity a spousty pro mě neznámého tropického ovoce, které jsem maximálně zahlédla kdesi v exotickém koutku našeho supermarketu v Plzni.

Náš dobrovolnický projekt byl zaměřen na učení angličtiny a drobnou pomoc ve vesnici. V praxi to vypadalo tak, že dopoledne jsme spolu s vesničany pracovali na poli, pleli silnici nebo čistili zavodňovací kanál k rýžovým polím. Práce by nebyla až zas tak moc fyzicky náročná, kdyby ovšem nebylo 40°C a nepražilo na nás tropické slunce.

Odpoledne se pak náš „obývací pokoj“, hlavní obytná místnost v domě, proměnil ve školu, kde se sešlo asi 10 až 20 místních dětí nejrůznějšího věku a s odlišnými znalostmi angličtiny. Někteří šestiletí prcci byli rádi, že si za celé odpoledne napsali dvě slova. Na druhou stranu čtrnáctileté holky toho byly schopny pojmout tolik, že nás to až překvapovalo. Rozdíl v úrovních jazyka jsme řešili tím, že jsme děti rozdělili do několika skupin. To se dalo docela dobře zvládnout, protože nás bylo celkem devět dobrovolníků. První týden

jsme měli dost starostí, jen abychom si vůbec zapamatovali jejich jména. Zní to dost paradoxně, ale rozlišovat jména jako Chen Man Fei, Chen Mei Jun, Chen Yi Fan, Chen Man Yi, Chen Miao Ni, navíc alespoň s ucházející výslovností, bylo i pro mě, která jsem pilně studovala čínštinu rok předem, trochu tvrdým oříškem. Ovšem největším problémem při našem učení se stal fakt, že děti vůbec neznají latinku a nejsou schopné cokoli v ní přečíst. To v podstatě znamená, že i když jsme napsali na tabuli jakékoli anglické slovo, dokud jsme jim ho nahlas nepřečetli, aby si poznamenali přibližnou výslovnost v čínských znacích, nebyly schopny s ním cokoli dělat. Naše výuka spočívala především ve hrách, písničkách a vůbec různých interaktivních aktivitách. Ačkoli jsou prý čínské děti ze svých škol zvyklé na značný dril a poslušnost, s námi byly doslova jako utržené ze řetězu. Stálo nás hodně úsilí je trochu zklidnit, hlavně, když jsme si navzájem téměř nerozuměli. Obrovský úspěch u nich mělo třeba česko-anglické pexeso předělané pohotově na anglicko-čínské. I když vlastně nerozuměly ani jednomu z výrazů a ani je neuměly přečíst, při pexesu se z nich kupodivu stávaly mírumilovní beránci.

Výroba draků

V podstatě musím, což asi vůbec nepřekvapí krátkodobé dobrovolníky – učitele cizích jazyků, konstatovat, že dvojtýdenní výukový projekt nemá bez dlouhodobějšího záměru žádný valný smysl. Záměrem mám na mysli nějaký systém, jak vlastně děti učit, spolu s podrobnými záznamy, co už probraly, kam se s nimi pokročilo, čeho se vyvarovat atd. Než se rozkoukáte a děti si na vás zvyknou, už přichází jiná „parta“. Dobrovolnické

projekty v Xinjing Village totiž běží jeden za druhým od června až do prosince. Nejlepší by asi bylo, kdyby byli ve vesnici přítomni jeden nebo dva dlouhodobí dobrovolníci, kteří by tyto informace měli. Noví dobrovolníci by pak přispívali čerstvými nápady a svým elánem, snažili by se přizpůsobit a pokračovat v dlouhodobějším plánu výuky. Na druhou stranu se i za tak krátkou dobu můžete dozvědět o místních dětech, obyvatelích i kultuře poměrně hodně a naopak oni o vás.

Na začátku bylo dost těžké si připustit, že v Číně nikdy dobrovolníkem nebudu. Pro Čiňany jsme byli pořád jen a jen ti bohatí z Evropy, Ameriky nebo Koreje, kteří si mohou dovolit zaplatit letenku pomalu až k nim do vesnice, a ještě jim uhradit účastnický poplatek rovnajícím se jejich několika-měsíčnímu příjmu. Nečekejte (jako jsem to naivně čekala já), že pro vás místní organizace zorganizuje třeba výlety do okolí nebo nějaký zvláštní program. Zorganizuje, to ano, ale za všechno, a to opravdu doslova, si budete muset zaplatit. Sice místní ceny nejsou nijak závratné, nicméně situaci komplikuje fakt, že přebýváte v malé čínské vesničce a jediným způsobem, jak se někam podívat, je najmout si ne úplně levného taxíka. Naštěstí vaši čínští přátelé vám s tím pomohou a usmlouvají vám zhruba desetinásobně nižší cenu, než by se vám kdy podařilo.

Vesničané

Téměř všechny mé představy o Číně se zhroutlý během prvních několika málo dní. Že pijí výborný zelený čaj? Ani náhodou, z devadesáti procent černý a dokonce ho sladí! A vlastně ho nepijí ani tak moc, mnohem víc vodu a hlavně pivo. Dobrá, tak to takhle bude možná u nás ve vesnici. Ale

když vyrazíme na snídani do „kavárny“ do většího městečka, místního centra všeho dění, tak tam určitě budou podávat nějaký místní zelený čaj. Po povinném přetlumočení mé prosby jsem z udiveného výrazu obsluhy pochopila, že to opravdu není běžná věc, ten čaj. Nakonec moje přání splnili, protože v Číně by radši odběhli čaj koupit do vedlejšího krámků, než by přiznali, že ho nemají. Ale co se přede mnou neobjevilo - běžný pytlíkový Lipton, na vlas stejný jako ten, co nám leží doma v kredenci. Tak takhle se rozplývala jedna má představa za druhou.

Asi jako každého „západáka“, tak i mě fascinovali v Číně neuvěřitelné paradoxy. Na jednu stranu v hlavním městě ostrova, v Haikou, chodíte po obřích nákupních centrech, kde celé jedno patro zabírají MP3 přehrávače (tak velké jsem viděla maximálně v New Yorku nebo v Londýně), na druhou stranu zajedete o pár kilometrů dál a jste rádi, že máte vodu na mytí. Když jsem doma řešila problém, jestli vzít s sebou Smetanu a Dvořáka na kazetu nebo CDčku, netušila jsem, jak jsem mimo. Ve vesnici neměli nic jiného než DVD přehrávač, taky proto, že všude letí karaoke a to si bez televize nepustíte.

Třeba sehnat obyčejné pohledy mimo hlavní město, to se rovnalo několikahodinovému pátrání, volání a zjišťování, co že to vlastně chci koupit. Poslání jednoho pohledu mě stálo tolik, jako jedna večeře ve „slušné“ restauraci na ulici. K dnešnímu dni, měsíc po příjezdu do ČR, měsíc a půl po odeslání asi 20ti pohledů, došly všehovšudy tři. Já vím, nsmím se tomu moc divit, když místní pošta funguje asi následovně. Jeden z místních chlapíků (říká se jim shushu, což v překladu znamená strýc), kterého když poznáte a vyrušíte při jeho oblíbené karetní hře, vám otevře jakési okénko, kterému říká pošta. Přijme vaše zásilky jedině pod podmínkou, že názvy zemí, do kterých je chcete poslat, jsou napsané v čínských znacích. Pokud by vám snad nějaký dopis přišel, není problém, tento chlapík funguje i jako pošťák. To ale neznamená, že by zásilky doručoval. Jednoduše dopis po někom pošle, protože v kavárně bude určitě někdo z vaší vesnice nebo někdo, kdo vás zná a poštu vám předá. Problém nenastává ani v případě, když přijde zásilka s adresou a adresátem napsaným

jen v angličtině. Tou sice náš pošťák nevládne, ale ví, že široko daleko jediná, kdo umí anglicky a komu by něco mohlo přijít, jsou dobrovolníci ze Xinjing Village. A je to!

Ač je ostrov už celkem hojně navštěvován turisty, ti se nikdy nedostanou dál než pár stovek metrů z hermeticky uzavřených hotelových a plážových komplexů. Tudíž jich na ostrově mnoho nepotkáte, maximálně ještě na letišti. Jak jsem se dočetla na internetu, má být ostrov už značně zdevastován díky výstavbě infrastruktury pro turisty. To je bohužel pravda, ale možná jenom částečně. Někdy se to jen ostrově Hainan, ale i značné části vnitrozemské Číny. Právě proto si velice vážím toho, že jsem mohla navštívit místo, které bylo zatím všech těchto vlivů ušetřeno. Číňané jsou zcela fascinováni vším evropským a americkým, ať už je to hudba, oblečení nebo historické památky. O Evropě neřeknou nic jiného, než že je „beautiful“. Tahle jednostrannost mě trochu udivovala. Také mě ovšem udivovaly přírodní znalosti vesničanů, a to i dětí. O rostlinách, jejich účincích a využití dokázali mluvit s nadšením celé hodiny.

Všem budoucím dobrovolníkům moc fandím, přeji hodně kuráže a jestli se chystáte do Číny, tak hodně pevných nervů! Bude to stát za to! Nikdy nebudete litovat, tak jako nelituji já!

Marcela Sobotová, msobotova@centrum.cz

Mé peruánské dobrodružství

Milada Halouzková

Už od malička jsem hodně cestovala s rodiči, a tak když jsem povyrostla, snažila jsme se v tom pokračovat. Na cestování se mi hlavně líbilo poznávání jiných kultur a životního stylu, proto jsem se během svého vysokoškolského studia rozhodla odjet na léto do Anglie, kde jsem žila v anglické rodině a starala se o dvě děti. Následující tři léta jsem pracovala jako vedoucí na letním táboře v USA. Nejen, že jsem tímto způsobem pronikla do běžného života dané země, ale našla i spoustu skvělých přátel z celého světa. Mou nejlepší přítelkyní se stala dívka z Peru.

Už dlouho dobu jsem plánovala ji navštívit a hledala nevhodnější způsob, jak tento plán zrealizovat. Začala jsem dokonce chodit na hodiny španělštiny, kde jsem se seznámila s dívkou, která mi vyprávěla o své zkušenosti „dobrovolnice“ ve Španělsku.

Tato možnost mě natolik nadchla, že jsem začala studovat webové stránky „Sdružení dobrovolných aktivit – INEX“. Bohužel jsem se zaregistrovala dosti pozdě, a projekty, o které jsem měla zájem, byly už obsazené. Jen ze zvědavosti jsem si začala prohlížet, do jakých zemí se dá vycestovat, a objevila i vysněné Peru. Hned mě napadlo, že by to byl skvělý způsob, jak se více seznámit s tamní kulturou. Jednalo se o práci s dětmi, což bylo přesně to, co mě baví. Zbytečně jsem dlouho neváhala a na daný projekt se přihlásila. Do týdne jsem dostala potvrzující mail od VIVE MEXICO, což je mexická organizace zajišťující pomoc se získáváním dobrovolníků pro jihoamerické země. Jelikož to byla má první cesta do Jižní Ameriky, měla jsem spoustu otázek týkajících se jak země, tak i mnou zvoleného projektu. Zástupkyně výše zmíněné organizace mi velmi rychle odpovídala na všechny mé maily a zaslala mi i příručku popisující náplň projektu i činnost peruánské organizace ASJANITAC, se kterou jsme měli během našeho dvou a půl týdenního pobytu pracovat.

Přes to všechno se musím přiznat, že jsem z této cesty měla trochu obavy. Každý z vás už asi slyšel nějaký ten příběh (samozřejmě se špatným koncem) o tom, jak nebezpečná Jižní Amerika je,

a já jsme plánovala po skončení projektu tam ještě jeden týden zůstat a trochu cestovat.

Moc mi pomohlo předodjezdové soustředění pořádané sdružením INEX v Kosteleckých Horkách, kde nejen, že jsme dostali řadu praktických rad týkajících se odjezdu a pobytu v cizích zemích, ale měli jsme i možnost vyslechnout si zkušenosti těch, kteří už se podobných zahraničních projektů zúčastnili.

Jezero Titicaca

Připravená na vše jsem přistála v Limě a poté pokračovala autobusem do Ayacucha. V 80. letech bylo toto město místem střetu státních vojsk a teroristické skupiny „Světlá Stezka“. Poté, co byl zajat a uvězněn vůdce této teroristické skupiny, se začal život městečka vracet do normálu. Tento deset let trvající napjatý stav se však podepsal na ekonomické situaci města. Přesto, že je to nádherné místo s řadou kulturních a archeologických památek, řadí se k městům s největším počtem lidí žijících pod úrovní životního minima.

Cílem našeho projektu bylo pomáhat dětem z chudinských předměstí s přípravou na vyučování, ale také pro ně připravovat různé sportovní a výtvarné aktivity. Bylo nás celkem devět z různých zemí – Francie, Španělsko, Německo, Japonsko a Jižní Korea. Naše vedoucí byla peruánská dobrovolnice a naši práci s místními dětmi řídil zástupce peruánské organizace ASJANITAC a místní dobrovolní učitelé. Pracovali jsme celkem na třech různých střediscích, kam děti přicházely dobrovolně. Pondělky, středy a pátky jsme pracovali s dětmi pouze tři hodiny odpoledne a dopoledne jsme trávili přípravou odpoledních aktivit. V úterý

a čtvrtek jsme byli s dětmi tři hodiny dopoledne a tři hodiny odpoledne. Sobotní dopoledne byla sportovní. Klobouk dolů, jak skvěle umí hrát fotbal i ti nejmenší kluci a holky. Fotbal ale zdaleka nebyl jediný sport, v kterém vynikali.

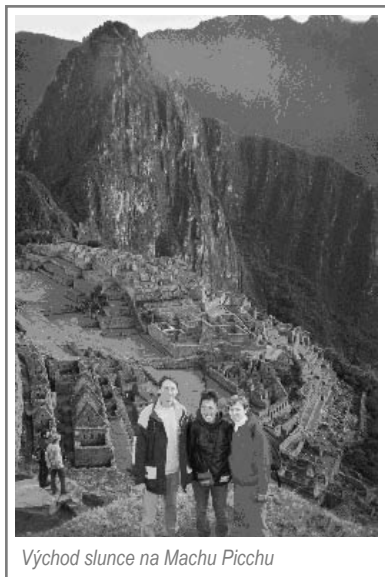
Výroba počítadel se všem líbila

V první části našich schůzek jsme dětem pomáhali s domácími úkoly a pak se věnovaly námí připravené aktivitě. Jelikož v informační brožůře, kterou mi poslali po přijetí do projektu, doporučovali přivést s sebou pomůcky na tyto aktivity, nakoupila jsem barevné papíry, omalovánky a podobné věci, a musím říci, že jsme je plně využili. Pracovali jsme zhruba se 60 dětmi (rozdělenými do dvou skupin), kterým bylo od 4 do 12 let. Peruánské děti byly opravdu krásné a vděčné za naši pomoc a péči. Ne všem dětem se jí dostávalo doma. Jejich rodiče často pracovali a ony byly nuceny se starat o svoje mladší sourozence nebo si vydělávat prodejem sladkostí nebo jiného zboží. Jelikož v Peru není moc průmyslu, většina lidí se živí zemědělstvím, výrobou látek a prodejem.

Neděle byla pro nás volným dnem a naše vedoucí na tento den vždy připravila výlet. Nenavštěvovali jsme pouze archeologické památky, ale také jsme podnikali túry – po svých či na koni. Těžko Vám popíši, jak krásná je peruánská krajina. O víkendech jsme navštěvovali taneční kluby a pomalu se přátelili s domorodci. Často nás na ulici zastavovali a ptali se, odkud jsme. Když slyšeli kvůli čemu jsme přijeli, moc nám děkovali a projevovali úctu. Jsou to velmi přátelští lidé a několikrát se stalo, že nás všechny pozvali domů na večeři.

Něco takového bych jako obyčejný turista nikdy nemohla zažít.

Vzhledem k tomu, že jsem věděla, že se pracovní náplň projektů často na poslední chvíli mění, nepovažovala jsem nic za jisté. Musím však říci, že mi VIVE MEXICO poskytlo skvělé informace, a já přijela na tento projekt velmi dobře připravená. Skutečnost předčila veškerá má očekávání a jsem velmi ráda, že jsem se tohoto projektu zúčastnila. Je to životní zkušenost, kterou mi už nikdo nevezme.

Východ slunce na Machu Picchu

Byli jsme skvělá parta lidí, kteří o projekt měli opravdový zájem. Zůstali jsme všichni v kontaktu a plánujeme se sejít v některém z evropských měst. Zůstáváme však v kontaktu i s našimi novými přáteli v Peru.

Bylo velmi těžké se s nimi i s dětmi rozloučit, ale čekalo mě ještě týdenní cestování. Téměř všichni jsme plánovali navštívit Cusco a vidět Machu Pichu, tudíž nebyl problém najít partnera na cestování. V té krátké době jsme zvládla i dvoudenní výlet po třech ostrovech na jezeře Titicaca.

Pokud někdo o své účasti na některém z projektů uvažujete, mohu Vám tuto skvělou zkušenost, kdy můžete udělat něco i pro ostatní, jen ze srdce doporučit.

**Podpořte
vysílání dobrovolníků
do míst,
kde jsou potřeba**

**PŘÍSPĚJTE
NA VEŘEJNOU SBÍRKU
KŘÍDLA PRO DOBROVOLNÍKY**

č.ú. 25242524/0300

Pořádá INEX – Sdružení dobrovolných aktivit, o.s.,

Senovážné nám. 24, 116 47, Praha 1,
Tel: 234 621 527, Fax: 234 621 390;
www.inexsda.cz

Afrika přes kopací míč

Robin Ujfaluši

Je to něco přes týden, co jsem dorazil do Nairobi, abych pracoval u místní nevládní organizace MYSA na rozvojovém fotbalovém projektu. Ale připadá mi to jako měsíc. Hlavně zpočátku se vše odvíjelo bez zástavky jako jeden nekonečný film, který skýtal spoustu zážitků a zkušeností z jiného světa. Hned na letišti mě obklopilo 10 lidí, kteří se tvářili, jako bychom se znali léta a byli ochotni pro mě udělat cokoli... Brzy na to ruch nairobských ulic, které na Evropana působí děsivě a chaoticky, ale evidentně mají svůj řád... Odpoledne na fotbalovém stadionu hraje elitní MYSA tým semifinále keňské ligy... Další den křtí paní Blairová MYSAckou tělocvičnu sponzorovanou britskou vládou... Do toho katolická mše po africky, mnohem muzikálnější a životnější než ta evropská... První návštěvy nairobských slumů... A další den se čirou náhodou ocitáme ve víkendové chatě keňského pohlavára, který právě velí vojenským operacím na severu Keni a o lidech mluví v desítkách či stovkách...

GLENÍ tandem: Robin Ujfaluši a Andrea Linke

Mám psát o svém kulturním "šoku" – to je ale příliš silné slovo, nic jako šok se nedostavilo... Možná proto, že přicházely stále nové a nové věci... Možná proto, že se o nás MYSA první týden pečlivě starala a servírovala nám vše postupně: nejdřív chod organizace a každodenní život, pak menší slum, pak ten mnohem větší a děsivější... Možná proto, že jsme měli na jaře v Evropě Simona a George z MYSY a měli jsme příležitost o spoustě věcí mluvit.

Jedna věc je ale o věcech mluvit a vidět je v televizi – a jiná je vidět například slum na vlastní oči, být uprostřed té nekonečné bídy, obklopen spoustou odpadků a chatrčemi postavenými ze všeho, co se v okolí najde... A taky zaručeně obklopen dětmi, pro které je mzungu (tedy běloch svahilsky) velikánské zpestření, za kterým se ženou klidně 100 metrů a kterého chtějí aspoň pozdravit a dotknout se ho.

Slum na vlastní oči je mnohem intenzivnější, ale v jistém smyslu méně dramatický zážitek než na dálku, prostřednictvím televizní obrazovky, která úmyslně vybírá jen to spektakulární, povětšinou výrazně negativní. Slum není zdaleka jen chaos, utrpení a urputný boj o přežití, je to i místo, které má svůj poklidný rytmus. Místo, kde se každý druhý snaží rozjet menší obchůdek s čímkoli (ať už je to zelenina, smažené jídlo, holičství či nejrůznější všehochuť pro kutily). Místo, které je pro místní domovem a skýtá jim zdroj živobytí – a které proto neopouštějí, ani když na to případně materiálně mají.

Nechci život ve slumu nijak idealizovat, bída je tu pro běžného Evropana těžko představitelná a nějakou dobu se s tím musí vyrovnávat. Ale není to vše jen černočerné.

Velmi mě například překvapil interiér přibytku našeho slumového průvodce Bonfaceho, kluka něco přes 20 – zvenku nehostinná chatrč jako každá jiná, zevnitř ale velmi slušně zařízená místnost s elektrikou, televizí a dokonce hudební aparaturou. Mohl by tu klidně bydlet evropský student.

Vybavenost technikou je vůbec u mladé generace překvapivě vysoká. Mobilní telefon je samozřejmostí, televize je jedna z prvních věcí při zařizování, DVD přehrávač následuje (nechci ale zobecňovat!

Panorama slumu Mathare v Nairobi

– jsme dosud stále jen v Nairobi, tedy v centru dění, a mezi zaměstnanou mládeží, což zdaleka není samozřejmost).

Přes tyto jednotlivosti mi první africké dny jasně ukázaly, kolik věcí – ač jsou doma naprostou samozřejmostí – patří k luxusu, který si drtivá většina lidí na této planetě nemůže dovolit. Luxus je na každý pád teplá voda, někdy voda vůbec. Luxus je dát si něco sladkého na chuť. Luxus je pít něco jiného než vodu. A luxusem je i to mít v životě tolik příležitostí – v Africe mají i ti šťastnější zpravidla jen jednu, a tu musí chytit za pačesy.

Propastné rozdíly ale zdaleka netkví jen mezi světem tzv. vyspělým a rozvojovým, jsou hodně znát i v samotném Nairobi. Panoramatický pohled na keňskou metropoli z jihozápadu patří k těm, který mi nejspíš zůstanou na celý život: jeden z největších afrických slumů (1,2 milionu obyvatel), nekonečně dlouhý Kibera slum jako na talíři a okázale, do nebe se tyčící mrakodrapy v Nairobi City Center v pozadí. Pro kontrast ale nemusíte přes půl města, máte ho na pár metrech v samotném centru: hned kousek vedle luxusních hotelů vás – jste totiž mzungu, takže máte peníze – doprovází spousta malých dětiček, které musí po škole ještě na pár hodin na žebrotu, aby domů večer něco přinesly a nedostaly výprask. Jeden den s MYSOU uklízíme hory odpadků v jednom z mnoha nairobských slumů a další den vidíme skvěle zařízenou chatu keňského generála, s obrazovkou přes půl stěny, velkým krbem a stylovým barem s vybraným pitivem z celého světa. Beznadějná chudoba v kontrastu s okázalým, až vulgárním bohatstvím – i takové je Nairobi a člověku to na náladě nepřidá.

Který z vás je Poborský?

Přes tyto smutné zkušenosti bych ale rád zdůraznil: Afrika nabízí mnohem víc než jen chudobu a jedno neštěstí za druhým... Umí být mnohem radostnější a hravější než to, co zpravidla ukazují média. A proto – aby celé povídání nebylo tak vážné – na závěr dvě drobnosti z toho, co mě pobavilo a překvapilo zároveň. Jednak zimní rukavice a čepice ve chvíli, kdy se schová sluníčko a teplota klesne pod 20 °C (jsme totiž kousek pod rovníkem a máme tu teď “zimnu” ☹)... A pak neuvěřitelná popularita evropského a hlavně českého fotbalu v zemi pro nás spíše maratónské než fotbalové! Řeknu-li „Česko“, odpověď z úst místních zní: „Baroš“. Můžete ho vidět i v nadživotní velikosti na místních autobusech! Jiný autobus se jmenoval Beckham, jedna čtvrt' v Nairobi se jmenuje Rummenige, vedle v kanceláři sedí otec Overmarse Omondí Rabuogi. A aby toho nebylo málo: potkal jsem člověka, který má doma syna jménem Karel Poborsky Otieno (ročník 1996, pro fotbalové pamětníky). A to jsem tady teprve pár dnů!

V příštím čísle se můžete těšit na dojmy GLENÍků a shrnutí jejich zkušenosti.

> EVS

Opět přinášíme novinky z oblasti vysílání dobrovolníků na projekty v rámci Evropské dobrovolné služby (EVS). Krátké shrnutí napsala Jitka Martišová a dál si můžete přečíst příspěvek Františka Kaliny o jeho dobrovolnické zkušenosti v Anglii a následně doplnění Veroniky Endrštové, která Frantu i Marcela teď v létě v rámci EVS pro znevýhodněné vyslala.

Na EVS poli jsme dále postoupili s dlouhodobými dobrovolníky na východ ☺. ČNA nám schválila všechny tři projekty do Ruska, které jsme podávali, takže v září odjíždí první vlašťovka na východ od Moskvy do Nižnyho Novgorodu a v listopadu letí další dvě vlašťovky spolu do Petrohradu, a to na 6 a 10 měsíců. Jinak na „standardním“ středo-

-jiho-západo-severním evropském poli je vše při starém, utěšeně vysíláme. Takže pokud jste snad ještě na vážkách, určitě se rozhodněte a dejte se do hledání projektu – EVS za to určitě stojí. A nezapomeňte, nyní už můžeme jezdit „eveeskovat“ kamkoliv po Evropě, takže klidně třeba i do Maďarska, Pobaltí nebo i na Island!

Pokud patříte mezi dobrovolnické stařeny nad 26 let, nezoufejte, ještě není nic ztraceno. I na políčku M/LTV se činíme a zdárně sklízíme plody. Momentálně nás potkala velká úroda ve Francii, kam za letošek odjelo již 5 dobrovolníků na dlouhodobé projekty. V jiných částech M/LTV políčka je úroda sice skromná, ale to můžete svou aktivitou změnit. Proto pokud máte zájem, napište na jitka@inexsda.cz, a budu vám posílat aktuální nabídky. Třeba nám zakořeníte na nějakém projektu a přivezete si nepředatelnou zkušenost do života. Tak odhoďte kotvy a hurá do toho!

Jitka Martišová

EVS v Anglii

Já, František Kalina, a Marcel Buka jsme byli vybráni na 3 týdny jako dobrovolníci do Anglie přes občanské sdružení INEX-SDA a naše vysílačka byla jedna hrozně milá slečna, která se jmenovala Veronika Endrštová.

Odlet se měl uskutečnit 30. července 2005, jenže menším nedopatřením jsem se tam dostavil poněkud později. Také druhý účastník Marcel měl potíže a nedostavil se na určené místo... Hned jsem kontaktoval Veroniku, se kterou jsem se později sešel a řešili jsme, kde vzít peníze na další letenku. Asi po dvou hodinách jsme to konečně vyřešili. Díky pochopení Veroniky jsme mohli odletět o den později. Dále už to probíhalo bez problémů.

V Anglii na nás čekal David, který nás odvezl z letiště do kempu Outdoor Center Malven Hills. První den pobytu jsme se všichni mezi sebou představili a řekli jsme si, z jaké země každý pochází. Byli tam lidé z Chile, Španělska, Francie, Švédska, Slovenska, Polska, Německa, Rakouska, Islandu, Japonska, Ekvádoru, Litvy, Lotyšska a Itálie. Každé ráno po snídani byly dopolední aktivity např.: procházka po zdejších kopcích, kajaking,

slaňování, parachut jump nebo byly na programu pracovní aktivity, což bylo např.: vytrhávání himálajského plevele, stavění plotu apod. Odpoledne byl vydatný oběd a potom opět nějaké aktivity. Večery byly volné, takže jsme společně šli většinou do zdejší hospůdky. V táboře byla velká společenská místnost, a tak jsme mohli hrát kuželky, nebo kulečnick. Zkrátka každý se zabavil, na co měl zrovna náladu.

Asi předposlední večer jsme měli velkolepou show... Museli jsme reprezentovat svoji zemi a každý si měl vymyslet, jak nejlépe ji reprezentovat, aby ji přiblížil každému z přítomných. Tato show se konala ve výše zmíněné hospůdce. Já s Marcelem jsme si namalovali vlajku, malinkou mapku, aby každý věděl kde Česká Republika leží, čepoval se tam Staropramen a všem moc chutnal, tak jsme se pochlubili, že je z naší země. Nakonec jsme zaspívali naši hymnu, za kterou jsme sklídili největší úspěch. 20. srpna 2005 jsme se všichni rozloučili, rozdali si adresy a jeli domů.

Poznal jsem tak spoustu dobrých lidí a za to vděčím jedné osobě, která se na nás nevykašlala a pomohla nám, a tou je Veronika.

František Kalina

(autor je student Romské střední školy)

Něco málo o radiokomunikaci, antických hrdinech a španělské koridě aneb Dobrovolnictví pro znevýhodněné

Pipip... Tlačítko z OFF na ON, trošku rozhybat kolečka a jako správná „vysílačka“ (jak mě nazval Franta ve svém článku) bych se měla raz dva naladit na vlnu těch svých vlaštovek (Jitčino familiérní označení vysílaných dobrovolníků). První spojení? Občas trošku nesmělé, jindy hnedle výřečné, pokaždé ale pár jiskřiček v očích a zasněný úsměv: „Jé, já pojedu do Anglie, to je super! ...a zrovna já!“ Tenhle obrázek se vyčaruje ve chvíle, kdy s konkrétním projektem přijdete za konkrétními lidmi, tedy ve chvíli, kdy projekt je a stačí ho „jen“ obsadit. Obráceně to jde hůř, a obzvlášť, když za vámi přijde někdo se zdravotním či psychickým postižením a přáním

Veronika

odjet někam na projekt. Skoro se zdá, že znevýhodněním je v EVS short-term myšlen pouze handicap sociální nebo ekonomický. O tom, že v té většině ale přeci jen pár výjimek je, svědčí letošní výjezd Lenky ze střední školy pro zdravotně postižené v Janských Lázních. Lenka na začát-

ku září vyrazila na tři týdny do Anglie účastnit se projektu Everything's possible, a přestože byl odjezd hodně posmutnělý a Lenka se pochopitelně bála toho, jak zvládne chvíle, kdy bude poprvé odkázaná sama na sebe v cizí zemi (kvůli kloubní a růstové vadě má Lenka sníženou pohyblivost), byly maily od ní nakonec plné úlevy a spokojenosti. Předchozí boj při hledání projektu se tak doplnil fajn spoluprací a úspěšným finále. Ve Vánočním zpravodaji nám snad Lenka povypráví sama.

Od tohoto vlastně pohodového naladění na stejnou vlnu ale ještě zpátky k záhadným kmitočtům a vlnám nezměrných délek, ke chvilčkám, kdy se na jedné straně volá „přijem, přijem“ trochu marně, protože druhá strana je zkrátka pokaždé na jiné frekvenci než posledně a Vy musíte dumat a dumat, jestli je na tom druhým konci špatný počasí, metají blesky, nebo proč že ta komunikace doprkvancic nefunguje?! Tímhle připodobněním se chci přiblížit k Františkovu článku a k tomu, že občas je to zkrátka boj ☹, který ale k té práci se „znevýhodněními“ nejspíš patří jako to listí k podzimu.

Přípravy na projekt, o kterém Franta píše, jsme začali špřádat někdy koncem dubna. Kluky jako nejvhodnější kandidáty vybral ředitel Romské střední školy, kde oba studují, a naše první setkání se odehrálo přímo tam. Franta i Marcel byli fajn, veselí a přátelští a podobně jako ostatní nadšení, že se jim naskytla taková možnost. Říkala jsem si, že tihle kluci jsou vážně pohodoví a tentokrát to půjde všechno jako po másle. Nu, to, že to trochu drhlo, je už asi z úvodu jasné, ale na jejich obranu musím říct, že nejsou roz-

hodně první ani poslední, u kterých to tak bylo. Teď už jen s trochou pousmání musím říct, že oni jsou prozatím výjimeční tím, že dokázali ty zádrhly dotlačit až k jednomu celkem velikému šmoudrchanci, a to k onomu zmeškanému letadlu. Vysílačka předtím odvysílala tisíc a jeden podrobný pokyn o všem možném, a tak musím říct, že při dalším marném čekání na místě srazu, shánění, obtelefonování a tušení, že dvě místa budou v letadle prázdná, to ve vysílačce chrčelo a prskalo jedna báseň. Ta antická ušlechtilá hrdinka z Frantova popisu vypadala spíš jak rozzuřený býk z koridy a pochopení jí na pár hodin naprosto určitě chybělo. Přes půl dne nikdo nevěděl, kde můžou být, a tak bylo vážně veselo. Když už hlava vychladla a ty dvě ztracené se našly, došlo i na vysvětlení – jedno zaspání a druhé popletení místa srazu, zapomenuté číslo na mě atd. Noční směna: zařizování nových letenek, telefonování s koordinátory projektu a shánění peněz skončila něco málo před půlnocí. Druhý den kluci dorazili na místo srazu s dvouhodinovým předstihem a myslím, že je předchozí nezdar vážně mrzel. V neděli se všechno už našťěstí vydařilo a oba si projekt užili a přijeli nadšení. To nakonec částečně dobilo i moje baterky...

Tak to jen abych uvedla na pravou míru to zvláštní Frantovo vychválení... ☺

Veronika Endrštová

INEX-SDA Bílé Karpaty

Tvarožná Lhota

Thomas Briand:
My EVS in Tvarozna Lhota
Ptal se Vítek Hrdoušek

Jak jsi přežil zimu v příhraniční víscé?

When I arrived in December 2004, I was for the next 2 month the only volunteer there. In the beginning of my stay we were working for a few weeks at Salas, with Milan Brozovic, making the tea boxes. Later we were preparing the Oskoruše Museum and refurbishing the IN-Klub for several

weeks. During this time, we also organised some feast and helped some Czech volunteers to set up the Oskoruše festival. After work, I went often for skiing to a little skiing resort nearby.

Jak tě probudilo jaro v Bílých Karpatech?

Later, when the weather conditions allowed us to work back at Salas, we built a garden terrace above the sklep, flattening the plot, removing soil and cutting tree roots. We paved the terrace with the stones, making a stone paths, so that it is possible to "kosatovat" = cut the grass. We also built little wooden houses and shelters for goats, sheep and poultry. A big part of our work was to cut the grass and pick it up for compost or animals. Another task was to pick up herbs in the meadows, to make tea. This we also did at two other work camps.

Lidé z Tvarožné Lhoty – Tom stojí v horní řadě uprostřed

Na čem jsi pracoval v létě?

During the last 2 months, some events took place at Salas, such as the official opening day, when we met other INEX volunteers... There were some actions in Salas like official opening day where came others volunteers of INEX. We helped there to broil a pig on fire, serve drinks and food, organise games for kids – like the game "Lanovka" using trail on ropes, etc. At the workcamp we held a special day for kids, when all the volunteers built stands with games for

them. Although none of the volunteers spoke Czech, everybody managed, using their hands, and it was such a great day!

The greatest event was the Ethnofest. It was a hard work to get everything done, but in the end it worked out and the festival was great. In the afternoon we played some games with children and visited our friends. In the evening, we sold tickets, and listened to the music, while having a beer or tea. The music was great and atmosphere so good!

A co jinak kromě práce?

Apart from work, we did other activities we threw a lot of parties, some at the pub, disco, but the bests were the traditional parties. During those traditional parties, we could meet and learn more about the locals from the village. We could see how nice they were, even though we didn't speak Czech. One "problem" (ironic) was to have an empty glass in your hands, because people will hurry up to fill it up and drink with you. The first effect was, that suddenly you had a lot of new friends, because the world is so nice and blue, the second effect was better not to have it.

Kam jste vyrazili do okolí?

We have visited local castles, parks and caves, we did some biking, played billiard and when possible, we went to swim in Lucina and drank a beer.

Co česko anglická koverzace?

We were also giving lessons of English to children and women of the village and neighbourhood.

Jaký máš celkový dojem z Tvarožky?

Those people remind me of the hippies. It seems that they have no problems, they are always relax, smiling, and open minded.

Děkuji za rozhovor.

INEX–Sdružení dobrovolných aktivit

si tě dovoluje pozvat na

Setkání účastníků

mezinárodních dobrovolnických projektů 2005,

které proběhne

11. - 13. listopadu 2005.**CO JE LEPŠÍ NEŽ BÝT DOBROVOLNÍKEM???****NO PŘECE BÝT FEŠÁCKÝM DOBROVOLNÍKEM!!!****KUPTÉ SI PROTO TRIČKO S LOGEM SBÍRKY****KŘÍDLA PRO DOBROVOLNÍKY!**

Dámská jsou v pražské kanceláři k dispozici

v univerzální velikosti a tmavomodré barvě.

Pánská najdete tamtéž ve velikostech S, M, L a XL v hnědošedé.

Obě trička jsou slušivá, dle poslední módy a stojí jen 200 Kč!

11. - 13. 11. Setkání účastníků mezinárodních dobrovolnických projektů
9. 12. Dílna a ukázky tradičních předvánočních řemesel
a prodej výrobků v Kosteleckých Horkách
- ? 12. Vánoční besídka

Vydavatel: INEX – Sdružení dobrovolných aktivit,
Senovážné nám. 24, 116 47 Praha 1, www.inexsda.cz

Obsahové zpracování: pracovníci a dobrovolníci INEX–SDA Praha

Fotografie: zaměstnanci a dobrovolníci INEX–SDA

Obálka, design a grafická úprava: Eva Divišová

Náklad: 200 ks

Vytištěno na recyklovaném papíře.

Autorská práva vyhrazena občanskému sdružení INEX–SDA
Praha, říjen 2005

INEX – Sdružení dobrovolných aktivit Praha

Senovážné náměstí 24 (kancelář č. 507 v 5. patře),
116 47 Praha 1 , www.inexsda.cz

Tel.: +420 234 621 527, Mobil: +420 604 269 685, Fax: +420 234 621 390

Kdo: Tereza Houšková (inexsda@inexsda.cz), Jana Krczmářová (jana@inexsda.cz),
Eva Hejzlarová (info@inexsda.cz), Eva Rudová (eva@inexsda.cz), Veronika Endrštová
(veronika@inexsda.cz – znevýhodnění dobrovolníci),
Jitka Martišová (jitka@inexsda.cz – EVS/LTV/MTV) a další pomáhající dobrovolníci

Venkovské centrum INEX-SDA Modrý dům

Kostelecké Horky 25, 517 41 pošta Kostelec nad Orlicí
www.inexsda.cz/khorky

Tel.: škola: +420 494 547 012, Bluehouse: +420 494 547 013, Fax: +420 494 547 024

Informační centrum Modrý dům: modrydum@kosteleckehorky.cz

Středisko ekologické výchovy: sev@kosteleckehorky.cz

Regionální pobočka INEX-SDA Brno

Anenská 10, 602 00 Brno

Tel.: +420 543 331 775, Mobil: +420 604 217 274, e-mail: brno@inexsda.cz

Kdo: Jarek Kundrát, Hana Klenovská, Veronika Křístková, Petr Sakař a
tým dobrovolníků Pět P

Regionální pobočka INEX-SDA Bílé Karpaty

IN klub, 696 64 Tvarožná Lhota

www.inexsda.cz/bk

Tel.: +420 518 337 008, e-mail: bkarpaty@inexsda.cz

Kdo: Vítek Hrdoušek (hrdousek@c-box.cz), Milan Brožovič, Josef Lipka, Patrik Klaban,
EVS dobrovolníci: Tom z Francie, Oscar ze Španělska